

жодному починанні інтереси працівників не повинні брати верх над інтересами сукупними.

7. Винагорода. Має бути однаково справедливою як для працівників, так і для того, хто дає роботу.

8. Централізація. Обмеження ролі підлеглих у прийнятті рішень означає централізацію, а збільшення їх ролі - децентралізацію.

9. Ієрархія. Лінії влади пролягають від генерального керівництва організації до її найнижчого щабля.

10. Порядок. Кожна річ і кожна людина повинні бути на властивому їм місці і у властивому часі.

11. Відповідне трактування персоналу. Менеджери повинні ставитися до підлеглих прихильно і справедливо.

12. Стабільність персоналу. Велика флуктуація працівників некорисно впливає на успішне функціонування організації.

13. Ініціатива. Менеджери повинні створювати умови для того, щоб підлеглі мали свободу у складанні і реалізації своїх планів.

14. Корпоративний дух. Менеджери повинні створювати атмосферу, в якій належність до колективу забезпечує в організації дух єдності.

На основі результатів наших досліджень можна стверджувати, що наведені положення і висновки дають змогу окреслити стандарти підготовки менеджерів першого ступеня. Зрозуміло, що таке окреслення стосується лише певних елементів, а не всієї системи стандартизації професійної освіти менеджерів. Потрібно було б значно розширити дослідження професійної освіти з позицій філософії, аксіології, соціології, антропології тощо.

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ РИНКУ ЛІЗИНГОВИХ ПОСЛУГ

Дзябура К.С., Котлярова А.М., Олемпіїва В.В. студенти,
Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка*

Актуальність розвитку лізингу України обумовлена передусім несприятливим станом технічного та технологічного обладнання: значна питома вага морально застарілих основних засобів, низька

* Науковий керівник – Зайка С.О., ст. викладач

ефективність їх використання, відсутність забезпеченості запасними частинами. Лізинг є чудовою альтернативою банківському кредитуванню та дієвим інструментом процесу ефективного оновлення основних засобів і технологій підприємств усіх напрямів економічної діяльності.

Актуальність даного дослідження полягає в тому, що лізингові послуги є досить значним важелем для розвитку малого та середнього бізнесу. Тому для розвитку цих галузей необхідний надійний і відносно дешевий ринок даних послуг.

Наявність ефективного державного регулювання лізингових відносин, створення сприятливого економічного середовища, стабілізація політичної ситуації, удосконалення законодавчої та інформаційної бази сприятимуть розвитку в Україні стабільного, прозорого, побудованого на конкурентних засадах ринку лізингу.

Світова практика здійснення лізингових операцій доводить, що в умовах економічної кризи, подібної до тієї, що склалася в Україні, коли у зв'язку із недостатністю прибутку підприємств і значним зменшенням виробництва, практично зупинилося фінансування оновлення основних засобів, цей метод фінансування є найбільш доцільним, а отже може сприяти збереженню ліквідності більшості підприємств України.

Розвиток лізингу є особливо актуальним для України з огляду на те, що українська економіка характеризується високим ступенем зношеності основних фондів. При цьому підприємства змушені фінансувати інвестиції переважно із власних коштів, оскільки кредити банків, кошти інститутів спільного інвестування та інші джерела зовнішнього фінансування складають порівняно невеликий відсоток від загального обсягу капітальних вкладень в економіці. Крім того, активне впровадження лізингових операцій сприятиме оновленню основних фондів завдяки збільшенню доступу підприємств до зовнішніх джерел фінансування інвестицій, і розвитку малого та середнього бізнесу завдяки більшій доступності лізингових операцій порівняно з іншими інструментами запозичень.

Проблемою для аналізу та регулювання ринку лізингу є відсутність офіційної статистики щодо обсягів проведення лізингових операцій суб'єктами господарювання, як в цілому в економіці, так і в окремих галузях: відсутня повна інформація про обсяги вітчизняної і імпоротної техніки, наданої в лізинг, в які галузі спрямовується ця

техніка тощо.

Лізингова діяльність є перспективним видом бізнесу оскільки: світовий досвід показує, що на частку лізингу в нових інвестиціях на устаткування припадає 15-20 %.

Лізинг є одним з основних джерел активізації інвестиційної діяльності, що є вкрай важливим для нашої економіки; переорієнтація банків із ринку цінних паперів на інвестиції у виробництво; великий потенційний попит на лізингові послуги.

В розвинутих країнах понад 30 % інвестицій здійснюється через механізм лізингу, в Україні цей показник становить 1,2 %, хоча гостру потребу в інвестиціях Україна значною мірою спроможна задовольнити завдяки кращому використанню потенціалу ринку лізингових послуг.

Для вирішення проблем ринку лізингових послуг потрібно, щоб політика держави щодо формування та розвитку ринку лізингу в Україні була спрямована на: дотримання учасниками ринку лізингу вимог законодавства; дотримання єдиних підходів при розробці та реалізації політики щодо учасників кредитних відносин на фінансовому ринку; забезпечення захисту прав учасників ринку лізингу; запобігання монополізації та створення умов для розвитку добросовісної конкуренції на ринку лізингу, забезпечення рівних можливостей для доступу до ринку лізингових послуг; забезпечення прозорості та відкритості ринку лізингу; зміцнення та динамічний розвиток вітчизняного ринку лізингу, підтримання довіри до нього та сприяння його інтеграції в європейський та світовий ринки лізингу.

Для розвитку ринку лізингових відносин важливим є створення інститутами держави умов для капіталу різної форми власності через законодавство, що стимулюватиме ділову активність усіх учасників лізингових угод (лізингових фірм, банків, підприємств виробничої та сервісної сфери, потенційних одержувачів лізингу), та цілеспрямований вплив органів державного управління на економічні інтереси учасників лізингових відносин із метою створення умов для виконання лізингом його інвестиційних, виробничих та інших функцій на мікроекономічному та макроекономічному рівнях.